

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

(Του Μισέλ Περέβενς)

Is ένα μεγάλο ρεστοράν του Βουλεβάρτου, στην ώρα του πούρου. Δύο φίλοι, ο Σεριέ και ο Βωρέτ, πού είχαν δέκα χρόνια να ιδουθούν: — Ο Σεριέ, 35 ετών, επέστρεψε στη Γαλλία αφού έκαμε σπουδαίες εξερευνησεις εις τὰ όροπέδια της Ασίας. Διάσημος, παρασημοφορημένος, θέλει τώρα ν' άπολαύση τή ζωή. Ο Βωρέτ, πέρασε τὰ ίδια χρόνια γλεντώντας στο Παρίσι. Αυτός έχει εξερευνηση κατά βάθος την Παριζιάννα, και εινε παντού ευπρόσδεκτος.

Βωρέτ (γερμίζοντας τὸ ποτηράκι του φίλου του).— Ύστερα από δέκα χρόνια πού τὰ πέρασες με κονισέρβες, με σαρδέλλες και κρέατα

του κουτιού, άξίζει λιγχι εκλεκτή σαμπάνια, αϊ ; Σεριέ.— Γι' αυτό την πίνω μ' ευχαρίστησι. Άλλά δεν με συγκινεί και τόσο ή ζωή των διασκεδάσεων. Νά ήξερες πόσο, από μακριά, στις άγριες έρημιές πού έζησα, φαίνονται μικρά τὰ άνθη σας, οι έρωτές σας, ή πολιτική σας... Σε βερβαιώ, της βαρέθηκα όλες της ματαιότητες του κόσμου!

Βωρέτ (χαμογελώντας).— Έτσι νομίζει κανείς πολλές φορές. Όστε τί λογαριάζεις να ζωής; να διασκέδης ή να παντρευτής; Σεριέ.— Ω! νά διασκεδάσω, όχι. Δοκίμασα γυναίκες όλων των χρωμάτων, αυτό με άρχει. Νά παντρευθώ θά μου ταιριάξει καλλιτέρα.

Βωρέτ.— Όραία! είσαι πλούσιος. όμορφάνθρωπος. διάσημος, τὸ πράγμα θά έσθῃ μόνο του.

Σεριέ.— Όχι, γιατί δεν γνωρίζω πιά κανένα στο Παρίσι, και μου εινε άγνωστη ή πολιτισμένη γυναίκα. Σὺ πού την έχεις μελετήσει κατά βάθος και είσαι τὸ χαϊδεμένο παιδι όλων των κοσμικών κύκλων, πρέπει να μου εῖρης εκείνη πού μου ταιριάζει.

Βωρέτ.— Δεν λέω όχι. Τί θέλεις!.. Πλούτη, ευγένεια, επιρροή... Σεριέ.— Άπλούστατα μια γυναίκα πολύ νόστιμη, και μάλιστα όραία, αν εινε δυνατός. Πάντα την όνειροπολούσα.

Βωρέτ.— Τί ιδέα!

Σεριέ.— Έτσι εινε. Έζησα τόνον καιρό με της ξένες, θέλω τώρα ν' άποκτήσω δική μου, για πάντα, μια Γαλλίδα, έναν τόπο Παρισιανής, πού να εινε από τους καλλιτέρους.

Βωρέτ.— Διάβολε! (Με ειρωνεία). Νά τον έζησι δικό σου και για πάντα αυτό τον τύπο... σαν πολλά ζητιάς!

Σεριέ.— Αφού έχω τὰ προσόντα να μπορώ να τον άποκτήσω;

Βωρέτ.— Νά τον άποκτήσης δεν ειναι τίποτε... Τὸ δύσκολο εινε να τον διατηρήσης, και μάλιστα σὺ, πού όμολογεις ότι σου εινε άγνωστη ή πολιτισμένη γυναίκα. Εινε σά να θέλεις να περάσης τον Άτλαντικό με μια βαρκούλα.

Σεριέ.— Μά δεν είμαι μικρό παιδί! οι κίνδυνοι εινε τὸ στοιχειον μου; ξέρω να είμαι ήρωϊκός.

Βωρέτ.— Με τή γυναίκα πού θέλεις, ό ήρωϊκός εις τίποτε δεν χρησιμεύει... προτιμότερον να είσαι πανούργος.

Σεριέ.— Μή σε νοιάζει... Ένας πολυπειρος σαν έμένα, εινε ικανός να κυβερνήση μια κοούλα μοντέρνα. Όλίγες ήμέρες θά με άρκέσουν για να εῖρω τον τρόπο. Η γυναίκα πού θά με τυλίξη δεν γεννήθητε άκόμη, φιλαράκο μου.

Βωρέτ.— Αφού είν' έτσι, έμπρός! έχω εκείνο πού ζητιάς: Μια νέα έξόγου όμορφιάς. Όλοι γυρίζουν να την ιδούν όταν διαβαίνη...

Σεριέ.— Τέλεια!

Βωρέτ.— Είκοσιτριών ετών, επάνω στην άκμή της, μαλλιά άφθονα, μάτια πού σαϊτεύουν, πλάσμα ύπεροχο... και όνομα όμορφο: Χριστίνα

Σεριέ (κατενθουσιασμένος).— Μοναχοζοή;

Βωρέτ.— Όχι, έχω μια αδελφή, μα άσημούλα.

Σεριέ.— Άς μη γίνεται λόγος γι' αυτή. Η οικογένεια;

Βωρέτ.— Καλή, ευγενής, χωρίς περιουσία.

Σεριέ.— Έχω εγώ περιουσία για δύο. Πότε μπορώ με να την ιδούμε;

Βωρέτ.— Δεν μου ζητήσι πληροφορίες ψυχολογικές;

Σεριέ.— Τί να της κάμω..

Βωρέτ.— Τότε, σύμφωνοι, θά σε συστήσω με πρώτη ευκαιρία. Θά όργηνώσω ένα πρόγευμα σ' αυτές της κυρίες πού βρισκονται τώρα στην έξοχη.

Σεριέ.— Δεν θά με παρουσιάσης βέβαια ως όποψήφιο...

Βωρέτ.— Όχι, μένε ήσυχος. Ξέρω από διλωματία. Πώς θ' άποτελειώσουμε τή βραδεία μας;

Σεριέ.— Άς πάμε ένα γύρο στο βουλεβάρτο.

(Όλίγες ήμέρες άργότερα, ό Βωρέτ παρουσιάζει τὸ φίλο του στους Μπαλλάρ. Η Χριστίνα τόσο τον θα βόνει, ώστε λησμονει σχεδόν να χαιρετίση τον πατέρα και την μητέρα της και την άλλη της αδελφήν την Ζοζέτ, — τή άσημη, όπως του ειλαν, ή ό ποία όμως έχει κάποια νοστιμάδα. Στο πρόγευμα, άρχίζουν να μιλούν με κάποια οικειότητα. Η Τύχη (!) έτοποθέτησε τον Σεριέ στο πλευρό της Χριστίνας πού ποζέρι σαν άγαλμα, αδιάφορη, μεμνημένη στας κινήσεις της σά βασιλισσα).

Σεριέ (σκοτισμένος).— Θέλετε κρασι, δεσποινίς.

Χριστίνα (ξηρά).— Ποτέ, κύριε.

Σεριέ.— Νερό;

Χριστίνα.— Πίνω μόνον μετά τὸ γεμά.

Σεριέ.— Ύποφέρετε από τὸ στομάχι;

Χριστίνα (πειραγμένη).— Έγώ, να όποζέρω; Είμαι πάντα πολύ καλά... Έ γώ, έχω την ιδέα... (Όποθετεί τὸ ε γώ στην κάθε φράσι). Έ γώ, έχω την ιδέα ότι πρέπει να περιποιούμεθα τὸ σωμα μας όπως έκαναν οι άρχαίοι. Έτσι, ε γώ κάθε πρωί ζυγίζομαι και σύμφωνα με τὸ βάρος μου κανονίζω την τροφή μου!

Σεριέ (αφού έμεινε άναυδος όλίγες στιγμές).— Διαβάσετε πολύ δεσποινίς;

Χριστίνα.— Έ γώ; Ποτέ... Για πούδ λόγο... Έν πεζοτούς δεν έχω καιρό...

(Ο Σεριέ με άπορία την κοιτάζει σά να βλέπη ένα άγαλμα, άδειαν, χωρίς ψυχή. Στην άλλη άκρη του τραπεζιού, ή Ζοζέτ συνδιαλέγεται με τον Βωρέτ).

Ζοζέτ.— Εινε αλήθεια πλούσιος ό φίλος σας Σεριέ;

Βωρέτ.— Έχει τρία εκατομμύρια περ ουσία.

Ζοζέτ.— Άρκετά. Για την αδελφή μου ήλθε!

Βωρέτ.— Πως ήλθε;

Ζοζέτ.— Φαίνεται καθαρά πως έρχεται για γαμπρός, αυτός ό κύριος, άλλ' ή αδελφή μου ειναι τόσο κοτυή... (Όλίγο ύστερώτερα).

Τι εινε αυτά τὰ μεγάλα ταξίδια του;

Βωρέτ.— Μεγάλες εξερευνησεις μεταξύ της Ίνδίας και του Θιβέτ, στα Ίμαλάια. Είδη από κοντά τον περιφημο Γκιωριζανκά.

Ζοζέτ.— Εινε κανένα θηρίο!

Βωρέτ.— Όχι εινε ή πιο ψηλή χιονισμένη κορυφή του κόσμου.

Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα, διαβάστε τον Λαρούς, καθώς και τή μελέτη πού έδημοσίευσε ό φίλος μου στη «Γεωγραφική Επισθεωρησι».

(Η Λέξ Λαρούς διεφώτισε την Ζοζέτ, και, μόλις τὸ πρόγευμα ετελειώσε, πηγαίνει να μελετήση τὸ σχετικόν μέρος στο λεξικό του Λαρούς. Μισή ώρα ύστερώτερα κατεβαίνει στον κήπο και πηγαίνει κοντά στον Σεριέ, κρατώντας στο χέρι της ένα λεύκωμα.

Ζοζέτ (υποκρινεται δειλόν θαυμασμόν).— Κίριε!... Αν δεν εινε μεγάλη μου άδικοκρισία; Όλίγες γραμμές δικές σας στο βιβλίο των άνιγραφων μου... (Τὸ φυλλομετρεί). Βλέπετε πόσες έξοχότητες μου έχουν γραμμένα.

Σεριέ (κολακεύεται πολύ και χαμογελά).— Άλλά, δεσποινίς, δεν είμαι άξιος...

Ζοζέτ.— Θά εινε για μένα μεγάλη χάρις... (Του παρουσιάζει τὸ μολύβι). Μή μου άρνηθήτε να στολίσετε τή συλλογή μου; Κόκκινος από ευχαρίστηση, ό Σεριέ παίρνει τὸ μολύβι και συλλογίζεται τί να γράψη). Κάτι τι από τὸς έντυπώσεις σας στο Γκιωριζανκά.

Σεριέ (εκπληκτος και περιχαρής).— Πως, έξερετε;

Ζοζέτ.— Αν ξέρω!... Άλλ' είμαι από τους θαυμαστάς των εξερευνησών σας. Διαβάσα δλας τὰς μελέτας σας στη «Γεωγραφική Επισθεωρησι».

Σεριέ.— Εινε δυνατόν;

Ζοζέτ.— Είδη ότι άντιθέτως προς τους άλλους εξερευνητάς, ακολουθήσατε την οδόν.

Σεριέ.— Την οδόν του Τουρκεστάν και του Κασμίρ.

Ζοζέτ.— Θυμάμαι κάτι σελίδες πού ερίψατε...

Σεριέ.— Μετά την άνάβαση μου στο Βονδερπούντις;

Ζοζέτ.— Άκριβώς!... Ω, τί όραία περιγραφή! Τή διαβάσα περισσότερο από δέκα φορές... Και ό χειμώνας πού περάσατε... στο...

Σεριέ.— Στο Σικκίμ;

Ζοζέτ.— Ναι, εκεί. Τί μεγάλες ιδέες θά συλλαμβάνη κανείς μέσα σ' εκείνες της άπείρατες έκτάσεις των πάγων! Όσο συλλογίζομαι ότι μιλώ τόσο ήσυχμα μαζί σας και ότι ζήσατε σ' εκείνες τις τρομε-

